

Stadig frygt i Sarajevo

På det private marked kan alt købes og sælges

Han kalder sig Mohammed. Ligesom profeten der skrev Koranen, muslimernes hellige bog. Som han står her ved resterne af en sporvognsremise i den sønderskudte by har Mohammed tilsyneladende både en flok trofaste disciple og en stor skare af tilhørere, men her hører sammenligningen også op:

Mohammeds disciple er kommet til stedet i et par bulede Toyota pickups, hvor der på ladet er stabler af alle de varer, som byen har savnet i årevis. Tilhørerne er den krigsplagede befolkning, hovedsagelig kvinder med tørklæder over hovedet, som tavse venter på at det bliver deres tur til at få købe en pose ris, nogle tomater og en dåse sardiner.

Kunderne knuger pengesedlerne i hænderne, som var det de sidste, de ejede. Efter 3 års krig, hvor kun militserne har udbetalt lønninger, kan det let være tilfældet. Andre forsøger at bytte deres sidste værdigenstande for en flaske vodka. I den kø er der flest mænd.

Mohammed står på ladet af den ene Toyota, hvor han tager imod pengesedler og vurderer hvor mange cigaretter der kan udleveres for et armbånd. Tidligere på morgenen mens gaderne stadig var øde, havde en flok uniformerede unge mænd været omkring Mohammed for tilsyneladende at hæve standleje for markedsboden. Da blev der trukket kasser frem, der havde været skjult bag kartoffelsækkene, og både flasker, cigaretter og dåser med vestligt design skiftede hurtigt hænder.

Her ved aftenstid er der ved at være udsolgt, og på ladet af Toyotaerne er kartoffelsækkenes indhold blevet udskiftet til bundter med stærkt devaluerede dinarer. Bagerst står udbyttet af den alternative betaling, nemlig en papkasse med alt fra brugte armbåndsure til ordner for helteindsats for fædrelandet.

Omkring sporvognsremissen er der nu helt roligt. Kun ganske få mennesker er endnu på gaden. Af gammel vane går man i dækning i snigskytterne yndlingstime, her ved tusmørkets komme. Frygten har endnu ikke forladt Sarajevo, selvom krigen er slut.